

แบบฝึกชุดที่ ๕ อยากบอกเธอ..รักครั้งแรก

มันเป็นเรื่องที่อยู่ในลิ้นชักความทรงจำของผมมานานแล้ว นานจนความทรงจำใหม่ ๆ เข้ามาทับเข้ามาซ้อนจนมันหลุดไปอยู่ลึกๆ จนหาไม่เจอ แล้วจู่ ๆ แม่ก็โทรทางไกลมาจากสระบุรี

“น้อย เขาส่งการ์ดมาให้บอกล่ะ เขาจะแต่งงานวันเสาร์หน้าแล้วนะ”

“น้อยไหนแม่” ผมงง

“ก็น้อยหน้าของเอ็งไง” แม่เฉลย

ภาพเก่าสมัยเด็ก ๆ ลอยมาทันทีที่ลิ้นคำว่า “ไง” ของแม่ เด็กหญิงช่างพูด อายุประมาณ ๖ ขวบ แก้มแดง ตาแป๋ว ผมยาวจนต้องถักเปียทั้งสองข้าง ตัวบางร่างเล็ก แต่มีของเยอะจนเด็ก ๆ แถวบ้านชอบล้อเธอว่า

“น้อยหน้าานมหใหญ่”

ผมไม่รู้หรอกครับว่ามันใหญ่ หรือไม่ใหญ่อย่างไร เพียงแต่เวลาเธอโดนล้อมาก ๆ เธอจะร้องไห้กลับบ้าน ทำให้ผมไม่มีเพื่อนเล่น ผมจึงต้องไล่ตีคนล้อเธอทุกที (ไอ้สิ่งที่ผมทำไปเนี่ย ถ้าผู้ใหญ่เขาทำให้แก่กันเขาเรียกว่า ปกป้อง) เราสองคนอยู่บ้านติดกัน บ้านผมขายกาแฟและน้ำดื่ม บ้านเธอขายข้าวราด คนกินข้าวร้านเธอก็จะสั่งน้ำจากร้านผม คนมานั่งกินกาแฟ พูดคุยสนทนาสภากาแฟกันเป็นวัน ๆ ที่ร้านผม พอหิวข้าวก็สั่งข้าว ร้านเธอ ร้านของเรามีบริการ โดยที่เราสองคนคือคนไปส่งของ และมักจะไปพร้อม ๆ กัน เพราะคนสั่งพร้อมกันเสมอ ๆ

เธออายุมากกว่าผม ๔ เดือน และด้วยความที่แถวละแวกบ้านเรามีเด็กหญิงเยอะกว่าเด็กชาย เวลาเล่นกันถ้าไม่เล่นกระโดดยาง ก็จะเล่นขายของบ๋อย ๆ ผมก็ต้องยอมรับ เพราะไม่อย่างนั้นก็ไม่ได้เล่น ผมต้องเล่นเป็นพ่อ น้อยหน้าเล่นเป็นแม่ เพื่อนเธออีกคนเล่นเป็นลูก ที่เหลือเป็นคนซื้อ คนเป็นพ่อต้องไปทำงาน แม่ขายของอยู่บ้าน พอพ่อกลับบ้านแม่ก็จะทำอาหารให้กิน อาหารคือใบไม้มาหั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ เช่นน้ำเปิปซี่ที่ผมแอบหยิบมาจากตู้แช่โดยไม่ให้แม่รู้ (ขโมย) เอามาให้พวกเราเล่นกัน

ส่วนกระโดดยางนั้นเป็นเกมโปรดของน้อยหน้าเลยที่เดียว เพราะเธอเล่นเก่งมาก กระโดดได้สูง ตั้งแต่ อีตาตุ่ม ไล่ขึ้นไปอีเช่า, อีตรง, อีกระเป๋าล่าง, อีกระเป๋าดบน, อีเอว, อีพุง, อีอก, อีคอ, อีหัว, อีสุงสุด เธอโดดผ่านหมด เธอเคยบอกว่าเธออยากเป็นนักกระโดดสูงไปแข่งโอลิมปิก ผมว่าเธอมีลุ้นทีเดียว เราเล่นจนตามประสาเด็กๆ กันเกือบทุกวัน เช้าๆ เธอตื่นเช้ากว่าผม ก็จะขึ้นไปปลุกผมบนบ้านโดยใช้วิธีกระโดดทับตัวผมที่กำลังนอนหลับสบายอยู่บนเตียงจนผมตกใจสะดุ้งตื่น ต้องรีบลุก ไม่อย่างนั้นเธอจะกระโดดทับอีก ออกไปล้างหน้าแล้วลงไปเล่นกับเธอ เทียงก็กลับบ้านไปกินข้าว จานใครจานมัน แต่กินน้ำกระป๋องเดียวกัน ตกบ่ายก็เล่นกระโดดยาง เย็นก็มานั่งดูโทรทัศน์พวกไอ้มดแดง หน้ากากเลือดด้วยกัน (ไอ้สิ่งเหล่านี้ถ้าเป็นผู้ใหญ่เขาทำกัน เขาเรียกว่าออกเดต) เวลาถึงงานปีใหม่ ผู้ใหญ่ก็จะจับเราเต้นประกอบเพลง และต้องเต้นคู่กันจนได้สตาจ์เอามากินขนมกันหลายวัน (ถ้าเป็นผู้ใหญ่เขาเรียกกันว่า ช่วยกันทำมาหากิน)

เวลาผ่านไป พอเราเข้าโรงเรียน ผมก็เริ่มมีเพื่อนผู้ชาย เหมือนน้อยหน้าทีก็เริ่มมีเพื่อนผู้หญิงเพิ่มมากขึ้น โลกของผมกว้างใหญ่ขึ้น เริ่มมีจักรยาน ลูกร่าง เป่ากบ เข้ามาในชีวิต แต่ยังไง ๆ ผมก็ยังเล่นกระโดดยาง เล่นขายของกับน้อยหน้าอยู่เหมือนเดิม เรายังคงเล่นด้วยกันอยู่บ่อย ๆ จนกระทั่ง

...ผมเป็นเหา!!!...

แม่บอกว่าติดมาจากน้อยหน้า ก็ผมเปียยาวสลวยคู่นั้นแหละ เราโดนเพื่อนล้อ แซวต่าง ๆ นานา เรียกน้อยหน้าว่า 'อีเหา' เรียกผมว่า 'ไอ้เหา' จนแม่ผมต้องเอาใบน้อยหน้ามาคั้นน้ำแล้วโปะหัวไว้ถึงจะหาย แต่เพื่อน ๆ ก็ยังเรียกผมว่าไอ้เหาอยู่ดี ต่อเมื่อผมเรียนลูกเสือสำรองต้องตัดผมเกเรียนนี้แหละ ที่พวกมันเลิกเรียกชื่อนี้ น้อยหน้าเสียใจที่เป็นต้นเหตุให้ผมต้องเป็นเหา ผมบอกเธอว่าติดเหาจากเธอ แต่ใบหน้าของเธอก็ทำให้ผมหายจากเหานะ (ไอ้สิ่งที่ผมทำนี่ ถ้าเป็นผู้ใหญ่เขาเรียกว่า เกี้ยว)

ต่อมาไม่นาน น้อยหน้าก็ตัดผมสั้น โดยบอกเหตุผลว่าต้องเรียน
ยูวากาชาด แต่ผมว่าเธอต้องกลัวว่าจะทำให้ผมติดเหาจากเธออีกแน่
เธอจึงยอมตัดเปียของเธอทิ้ง (สิ่งที่เธอทำ ผู้ใหญ่เขาเรียกว่า เสียสละเพื่อ
คนที่ตนรัก) แต่เพื่อนๆ ก็ยังคงแซวเราเรื่อย ๆ ว่า ผมชอบเล่นกับผู้หญิง
บ้าง เป็นเหาเหมือนกับผู้หญิงบ้าง สงสัยมันจะเป็นกะเทยจนผมทนไม่ได้
ต้องพิสูจน์ให้เพื่อน ๆ เห็นว่าผมเป็นผู้ชาย การจะเป็นผู้ชายนั้นมันต้อง
เกเร แกล้งผู้หญิง และขี้จักรยานปล่อยมือ เย็นนั้นผมขี้จักรยานแต่ปล่อย
มือข้างเดียว นำแก๊งซึ่งของพวกเราไปที่วงกระโดดอย่างที่น้อยหน้าเล่นอยู่
เธอพูดเหมือนทุกครั้งว่า

“บอลมมาซ้ำอีกแล้ว ไปหาคุณแม่แล้วเป่ายิงฉุบเลือกข้าง”

แต่วันนี้ผมไม่ได้มาซ้ำ เพราะผมเดินไปถึงคนที่ถือหนังสือมาตั้งแต่
เธอเรียกชื่อ “บอล” แล้วพร้อมทั้งล้วงเอากรรไกรออกมาตัดอย่างที่พวก
เธอใช้กระโดดยางจนขาดเป็นเส้นเล็กเส้นน้อย เธอโมโห วิ่งมาตีผม
ผมผลักเธอล้มจนกระโปรงนักเรียนเปิดเห็นทางเก่งใน แล้วเธอก็วิ่งหนี
ขี้จักรยานจากไป (สิ่งที่ผมทำกับเธอ ผู้ใหญ่ผู้หญิงเขาเรียกว่า ใจเ่ง)

คืนของเย็นนั้นผมกลับเข้าบ้าน เจอแม่ของน้อยหน้า ถามว่าทะเลาะ
อะไรกันหรือเปล่า น้อยหน้ากลับถึงบ้านถึงไม่พูดไม่จา ข้าวปลาไม่กิน
ซิงตัวเองอยู่ในห้องน้ำตั้งนาน ออกมาก็เข้านอนเลย ผิดวิสัยเธอที่ช่างพูด
ผมโกหกแกไปว่าวันนี้ยังไม่ได้เจอกันเลย สงสัยทะเลาะกับเพื่อน
ที่โรงเรียนมั้งครับ

เช้าวันต่อมา น้อยหน้าหยุดเรียน เธอไม่สบาย เป็นไข้หวัด ต้องเข้า
โรงพยาบาลหลายวัน ผมไม่กล้าไปเยี่ยมเธอ เพราะผมรู้สึกผิดนิด ๆ
พอเธอกลับมาจากโรงพยาบาล เธอก็ไม่พูดถึงเหตุการณ์วันนั้นเลย
และเปลี่ยนไป ไม่ดีใจ ไม่สนใจ ไม่เล่นเหมือนเด็กผู้ชายอีกต่อไป ส่วนผม
ก็รู้ว่าเธอโกรธ แต่ก็ไม่กล้าจ้อเธอ เดียวเพื่อนมันจะหาว่าเป็นกะเทยอีก
ก็เลยพลอยไม่กล้าไปเล่นบ้านเธอไปด้วย เอาแต่เล่นลูกข้าง เป่ากบ ไป
ตามประสาเด็กผู้ชายไม่ใช่ผู้หญิง

เราเริ่มห่างกันเรื่อย ๆ จนกระทั่งแม่เธอถูกลอตเตอรีรางวัลที่ ๒
จึงเลิกขายข้าวที่ร้านเดิม ไปเปิดห้องอาหารอยู่ข้าง ๆ โรงงานกระเบื้อง

ห่างไปประมาณ ๔ กิโลเมตร วันสุดท้ายก่อนเธอจะย้ายบ้าน ผมรวบรวม
วงยางที่ได้จากการเป่ากบ ที่เก็บไว้ในกระป๋องเยอะแยะมานั่งร้อยเป็น
เส้นยาว ๆ เอาไปให้เธอ แล้วบอกเธอว่า

“เราทำเส้นไหม่มาชุดใช้ให้แล้ว” เธอหน้าบึ้ง

“แล้วเล่นให้เก่ง ๆ จนเป็นนักกีฬาทีมชาตินะ” เธอยังบึ้งอยู่แล้ว
ค้อย ๆ ยิ้มแก้มแดง ตาแป๋ว (ไ้แบบนี้ ถ้าผู้ใหญ่ทำกันเขาเรียกว่า
แแงงอน)

แล้วเราก็ไม่ค่อยได้เจอหน้ากันบ่อยเหมือนก่อน จนกลายเป็นเพียงแค่
ความทรงจำ

หลังจากที่แม่วางหูไปแล้ว ผมมาทบทวนเรื่องราวดู ก็พบว่านั่นอาจ
เป็นรักแรกของผมก็ได้ รักแรกที่จบลงเพราะความเง่าไม่เข้าท่า ไ้เรื่อง
ที่ควรกล้า ‘ก็ไม่กล้า’

พ่อเคยบอกว่า สำหรับเรื่องของความรู้สึกนั้น เราใช้วิธีวะสำคัญ
สองอย่างนี้แค่อันเดียวก็พอ เพียงแต่ ความรักครั้งนี้ ผมดันเลือก ปอด
แทน หัวใจ

บอล วิทยา

แบบฝึกหัดที่ ๕ อยากบอกเธอ..รักครั้งแรก

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเติมคำตอบลงในช่องว่าง
"แต่ความรักครั้งนี้ ผมดันเลือกปอดแทนหัวใจ" หมายความว่าอย่างไร

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....